

En fin "Don Juan" fra Den Ny Opera i Esbjerg

****

Ensemblet Den Ny Opera, der er hjemmehørende i Esbjerg, har både virkelyst og vovemod. At iscenesætte et af musikkulturens største mesterværker, Mozarts udødelige opera "Don Juan" – og efterfølgende præsentere den i hovedstaden og det vel at mærke i en næsten uforkortet udgave – er en så dristig satsning, at man på forhånd kunne være fristet til at stemple den som dumdristig. Men projektet lykkedes langt hen ad vejen.

En af hovedgrundene til succesen var, at man kunne mønstre en Don Juan, der både var værd at se og høre på. Jens Søndergaard var glimrende i rollen som den ultimative forfører. Dels er han i besiddelse af en klangskøn og egal stemme – nogenlunde midt mellem bas og baryton, fagfolk kalder det faktisk "basbaryton" – dels agerer han intelligent på en scene.

Han har åbenbart ikke været fristet til at overspille sin naturlige macho-udstråling, og det er helt rigtigt set, for det er netop denne selvkontrol, der gør figuren så dæmonisk og farlig.

I slutningsscenen var han måske knap så overbevisende, men det hang sammen med iscenesættelsen, der så at sige holdt udsalg på hans sociale status. Det store taffel, hvortil han har inviteret statuen af kommandanten, den uhyggelige "stengæst" (som han i begyndelsen af operaen har slået ihjel), er i Katrine Wiedemanns modernistisk-minimalistiske regi forvandlet til et tarveligt måltid, bestående af poser med chips og guf fra et discountmarked.

I øvrigt understregede iscenesættelsen atter, hvor stor glæde mange af vor tids operascenografer har af stole. De er nemme at flytte rundt på, de fylder godt på scenen, hvis der er nok af dem (og det er der næsten altid), sangerne kan sidde overskrævs på dem, ligge henslængt på dem og endda kaste sig ud i elskov på dem.

Donna Anna (Inger Dam-Jensen) og Don Ottavio (Bo Kristian Jensen) er blevet omfortolket til en kernefamilie med far, mor, datter og søn - de to sidste naturligvis stumme roller, da hverken Mozart eller hans librettist, Lorenzo da Ponte, kunne ane, hvad en iscenesætter cirka 240 år senere kunne finde på i Danmark.

Men forældrene synger som foreskrevet i partitur og libretto, hun betydeligt skarpere end han. Morten Staugaard fylder rollen som Leporello troværdigt og humoristisk ud, en småflabet stikirendreng, slæbende på sin obligatoriske skuldertaske. I hans mund kom Holger Bolands gamle oversættelse - der synges på dansk uden overtekster - ligefrem til at lyde mundret.

Liv Oddveig Midtmageli overbeviser som en sensuel, men temmelig flagrende Donna Elvira, mens Tuva Semmingsen er en outreret agerende, men velsyngende Zerlina, godt assisteret af Joachim Knop som hendes hårdt prøvede brudgom, Masetto. Endelig har Jesper Brun-Jensen den rette stemme og pondus som "Stengæsten", der sender Don Juan ned i helvedet, det vil sige under scenegulvet i det gamle, hyggelige Folketeater.

Forestillingen profiterer desuden i høj grad af, at de 27 musikere i Baroksolisterne, som spiller på originalinstrumenter under ledelse af Lars Ole Mathiasen, yder en beundringsværdig indsats, så publikum undervejs kan frydes over detaljerne i Mozarts geniale partitur.

Den Ny Opera vil om et års tid opføre Richard Wagners "Valkyrien". Det sker som første etape i et projekt, der i 2024 skal kulminere med en komplet opførelse af hele "Nibelungens Ring". De har i den grad mod og mandshjerte i Esbjerg.

